

ikke have nogen Overenskomst. Man jog Arbejderne ud, naar de kom og vilde tale om Overenskomst. Man trykkede Lønnen langt ned under det, der før var betalt. Man vilde ikke have nogen Overenskomst, kun betale en Sulteløn. Det er Sandheden om Kolindsund. Jeg tager en Mand som Overretssagfører Oskar Johansen til Vidne paa min Opfattelses Rigtighed. Han har i en ganske fortræffelig Kronik, hvor han behandler dette Spørgsmaal juridisk, erklæret, at det er ganske klart og afgjort, at det er disse Bønder, der var Aarsag til, at Krigen blev etableret. Nu kan det ærede Medlem jo køre rundt med, at til syvende og sidst endte det med, at Højesteret dømte, at Arbejderne havde anvendt ulovlige Metoder under Boykotningen. Men det har de jo ogsaa betalt for, og jeg synes ikke, der er Grund for det ærede Medlem til her at jamre længere over disse Kolindsundbønder. Skal man tro alle de Klager, der kommer fra den Side, maa det være de eneste Bønder, der har Penge. De svømmer i Penge, medens alle andre Bønder, der har betalt deres Arbejdere en ordentlig Løn og sluttet Overenskomst med dem, maaske i Øjeblikket sidder i fortvivlede Kaar og har vanskeligt ved at klare sig. Ja saadan gaa det til: Naar man er en daarlig Arbejdsgiver, kan man til syvende og sidst profitere ved det, paa samme Maade som Kolindsundbønderne har gjort. Det er beklageligt, at det ærede Medlem, som jo i mange Henseender er en sympatisk Mand, og som jeg og mange andre dog har en god Slump tilovers for, i Dag udtaler, at det danske Landbrug skylder Kolindsundbønderne Tak for deres Optræden. Nej, de danske Landbrugere skylder dem ikke Tak for det, der skete dér, thi det var ikke nogen god national og patriotisk Handlemaade, de udviste overfor disse Arbejdere, lige saa lidt som det var nogen human Forstaaelse overfor deres Arbejdere. Men det vilde jo gaa alle Vegne paa samme Maade som dér, hvis Arbejderne ikke havde nogen Organisation. Saa vilde man hurtigt se Arbejderne synke ned i den gyseligste Fattigdom, og saa vilde man jo sikkert ogsaa paa andre Omraader faa Følgerne deraf at føle, saa sandt som et Lands Kultur og et Lands hele økonomiske Stilling til syvende og sidst er baseret paa det Leve-

niveau, Arbejderne befinder sig paa. Og det ærede Medlem Hr. Pinstrup maa ikke tro, at han kan trykke Landarbejderne og de øvrige Arbejdere her i Landet ned paa en Sulteløn, uden at den Samfundsklasse, han selv tilhører, Bønderne, meget hurtigt ogsaa kommer til at føle et Tryk nedad. Derom kan det ærede Medlem være ganske overbevist. Organisationerne er derfor efter min Opfattelse af den største Betydning for Arbejderklassens hele økonomiske og kulturelle Stilling, og alle Forslag, som kommer frem, der har til Formaal paa en eller anden Maade at kneble og binde Arbejderne, vil vi fra vor Side selvfølgelig bekæmpe. Vi vil fremdeles hævde som vor Opfattelse — det lærer man jo ogsaa Soldaterne —, at naar man kommer i alvorlige Situationer eller i Krig, er det en fornedrende Handling at kaste Vaabnene og løbe fra Flaget. Det kan i alle alvorlige Situationer, hvor Arbejdsgivere og Arbejdere staar overfor hinanden, og hvor mange Tusinde Menneskers Velfærd staar paa Spil, ikke være anderledes. Ligeegyldigt hvad det ærede Medlem Hr. Pinstrup og andre mener, vil Arbejderklassen altid se med Ringeagt paa dem, der løber deres Vej under Slaget og falder deres Kammerater i Ryggen. Nu kommer man her med en Lov, der skal beskytte dem, der har gjort dette, og jeg kan kun gentage, at dette Forslag kan ikke faa vor Tilslutning i den Form, hvori det her foreligger, det maa det ærede Medlem Hr. Pinstrup ikke tro.

Det ærede Medlem Hr. Pinstrup fremsatte for øvrigt en lang Række Udtalelser, som man kunde fristes til at gøre nogle Bemærkninger til, først og fremmest hans stadige Henvisning til, at Fagorganisationerne og Arbejdsgiverorganisationerne fører os tilbage til Lavstiden. Det er nu efter min Formening kun en tom Paastand, for er det ikke saaledes, at Landbrugets Organisationer i endnu større Grad optræder som Lav, frabeder sig fremmed Indblanding? Det ærede Medlem er jo Formand for en af disse store Organisationer, og han skal vist meget have sig frabedt Indblanding udefra, dér vil han ordne og styre og lede Landbrugets Forhold. Det har i høj Grad Karakter af et Lav, maa jeg sige, og alle Landbrugernes Foretagender, som jeg tillægger stor Betydning, og som jeg finder i